

som en tillfällighet stadfästat trenne grunder för Allfaders namn, må vi hädanefter kalla vårt fädernesland: Danmark, Norrige och Sverige! J Seländske Dannemän, och medlemmar af det Skandinaviska förbundet, vi må lämpa på vår förening skriftens ord: "Guds rike, (och hans äro alla riken,) är likt ett senapskorn. det minst är af alla frön, men växer upp till ett stort träd, der himmelens foglar hafva sina nästen under." Så var i begynnelsen den Skandinaviska föreningen ett ringa frö, en tanke, född i en dansk mans hjerta; nu är det redan stort vordet, ett träd, som slår kring Nordens trenne Folk sina grenar. Välsigne det Himmelen! Skydde det Gud! Må det blifva ett skggrikt näste för Nordens näktergalar! men aldrig för örnarne! (ihållande bifall) Och nu, J Seländske män! Må det vara frid och kärlek mellan oss! Och se vi en broder, som sörjer och lider, må vi skynda att bortkysa hans tårar! Och, J bönder! när J hädanefter om Sabbatsmorgonen gån med psalmboken under armen, fadren med sin son, modren med sin dotter, upp till Herrans tempel att bedja: bedjen ock för edra bröder på andra stranden! bedjen för det Skandinaviska förbundet; ty ingen välsignelse, ingen varaktighet, utan från Gud, kärlekens källa.

Sist ett ord till eder, J unge bröder, Skandinaviska föreningens hopp! Nog hafva vi spiset: svärligen hafva vi ock druckit tillsammans. Så gjorde ock våra förfäder, till dess de lågo under bänkarna, och blefvo till rof för sina fiender. Må någonting blifva handling vid detta stora sällsamma möte. Jag föreslår: Låtom oss på hvar sin strand befordra spridandet af Brödralfolkens litteratur, att våra snillen må få ett större fädernesland! J, mina unga följeslagare! Viljen J lofva, att, när J blifven lärare i vår hembygd, J viljen uppmuntra Svenskarne till läsning af goda, danska arbeten på deras original-språk och förhindra all översättning, såsom hinderlig för vårt ändamål och beröfvande snillet sin lön? (Ja, Ja!) Ännu ett önskade jag från dessa oförgätliga dagar: ett yttre tecken, som, ehvar vi möttes i lifvet, lät oss igenkänna en följeslagare på den Skandinaviska färden! (ja, väl!)

Och nu till slut, på den Skandinaviska ungdomens vägnar: hafven tack! trofast, innerlig tack, J Bönder och Dannemän från Seland och Schlesvig för Eder välvilja och kärlek! Välsignelse öfver Eder! Hell Danmark! Hell Skandinavien, det gemensamma fäderneslandet!!"

Efter denne talare erhöll Herr kapten Tscherning ordet och yttrade följande:

"Då man åt mig uppdrog, att, å det Skandinaviska sällskapets vägnar, förestå en skål för Skandinavien, gjorde